

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρν—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ'ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

'Οκτωόριου δωδεκάτη
και γυρίζει τό Παλάτι.

Πούτος έπτακόσα κι' έβδομήντα ένα,
και κομματαρχίσκων μούτρα ξυνημένα.

Ήγνος 'εδόν Δελιγιάννη,
πού θά μάς ξαναγιάνη.

Ποίους νέους διθυράμβους
νά τονίσω, Θεόδωρ',
για τούς νέους σου θριαμβούς,
όπου κόσμος άπορεί;

'Απ'έδω κι' εκεί βαρείς,
σέ προγράμματ' άκουμπής,
'πήγες έξω Θεόδωρ'
κι' ήλθες Μπαϊράμ Μπαμπάς.

Ποιός τήν δόξα σου θά σβύση,
πού τήν δόξα μας τιμά;
Χαίρε, τών θεσμών Δερβίση,
χαίρε, Χόντζα κι' Ουλεμά.

Σύ μονάχος μας γιατρός,
σύ τό φάρμακον κρατείς,
σαπουνι χαλβάδες τρώς,
σέ κοτόπηταις πατείς.

Δέν άπέμεινε Σοφτάς
κι' έμβριθής 'Οθωμανός,
πού δέν ήλθε κατ' αυτάς
έμπροστά σου ταπεινός.

Χαίρε, κρῆσις σφριγγή,
πού βραστούν τά κότσα σου...
τρέχουν γύρω σου πολλοί,
σέβουν τήν ακρότσα σου.

Πάλιν άληθούς εύκλειείς
γλυκοχάρμαχ χαράζει,
κι' ό λαός της Θεσσαλίας
γέρο Σαββαώθ σέ κράζει.

Κι' είς έκείνον άπαντῆς
μέ τών λόγων τῆς βροντάς,
και μέ τούς θεσμούς αστράπτει
και τό Πήλιον άνάπτει.

Σείεται τό θεϊον όρος
κι' έπιφαίνετ' έπ' αύτόσ
Σαββαώθ μπικροπετορός
μέ ρομφαίαν λυτρωτός.

Και τήν πλάκα τήν χρυσήν
παρκαθίδει τών θεσμών
πρός τόν νέον Μωυσήν
μ' όποχθόνιαν σειραμόν.

Και φορετ' στρέβλ' τό φέσι
και σκορπῆ χαλβάδων πλούτον
Σαββαώθ, Ολύμπους σείων...
ποτός λόγος, έξακείσει.

πρὸς ἐξύμνησιν τοσοῦτων
τοῦ παπποῦλη θαυμασίων;

Στροφή δευτέρα
δοξαριώτερα.

Ἐν τοῖς ὕψιστοις ὠσανά,
ὦ Σαββᾶθ, ὦ Κορδονα,
πλήρης ὁ μέγας οὐρανὸς τῆς δόξης σου τῆς νέας
καὶ ᾠδήγησέ μας ἕως πρὶν ἴσῃν γῆν τῆς Χανκανίας.

Σὺ μακαρίους φέρε μας εἰς γῆν ἐπαγγελίας,
σὺ τὸν λαόν σου λύτρωσον ἀπὸ δεσμῶν δουλείας,
ἐσὺ καὶ πάλιν κρέμασε ἵστούς ἄλλους καραβάνα
καὶ θρέψε μας ἴσῃν ἔρημον μετὰ τῶν θεσμῶν τὸ μόνον.

Ἐπάκουσον πολλῶν καὶ ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ σου δούλου,
ὦ παντοκράτωρ Σαββᾶθ, ὦ Ζεὶ τοῦ Μπακοπούλου,
μεγάλε, τερπικέρκωνε καὶ νερεληγερέτα,
σὺ κορυφῆ τῶν κορυφῶν,
μόνε Μεσσία τῶν Γραφῶν,
θαυματουργὸς μπαμπέτα.

Ἦ Σαββᾶθ καὶ Ἰεγωδθ,
ποῦ ἡγήγηρα χωνεῖς
τοῦ Σπεριᾶθ τὸν χιλδα,
καὶ δοξασιτὸς κωνεῖς
ἐκεῖ ποῦ ἴκονσαν ποτὲ Πασσάδες φεσφοροί,
κατένευσον ἐξ ὕψους νὰ χαμηλώσουν ἄρα.

Ὁ μέγας εὐρυκρεῖων
βαπτίζεται ἠθιρῖον.

Κατένευσε ἴσῃν γῆν τῆς Θεσσαλίας
καὶ μετεβλήθ' εἰς γῆν ἐπαγγελίας.
Ἐνευσε ἐπὶ πέτρας καὶ ἐγλωράθησαν,
ἔνευσε ἐπὶ βάλτους καὶ ἐξήρανθησαν.

Ἐσεισε τὰς ὄρφes σου μετὰ θυμὸν,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ σπητι τοῦ Καρτάλη
ἔνευσε ἐπὶ κοιτάς ποταμῶν
καὶ ὁ ροὺς τῶν ὁ παφλάζων ἀνεστάλη.

Ἐψωσε μετὰ τὴν νέαν ἐκλογὴν
ἐκείνον τὸν αὐχέναν τὸν ὠραῖον,
καὶ ἔτραπ' εἰς ἐπονειδίστον φυγὴν
ἢ λαίμαργος φυλὴ τῶν ἀρουραίων.

Κατένευσε καὶ εὐθὺς μετὰ μικρὸν
ἀνέστησε ἐμπόριον νεκρῶν,
κατένευσε καὶ ἀνέρρωσ' ἐν ὕγειᾳ
ἢ πρῶην φθισίωσα γεωργία.

Ἐνευσε ἐπὶ φόρους καὶ ἠλαττώθησαν,
ἔνευσε ἐπ' ἀστέγους καὶ ἐσπητώθησαν,
ἔνευσε ἐπ' ἐλέγγους καὶ ἤρανίσθησαν,
ἔνευσε ἐπ' ἐχθροὺς καὶ ἐδαμιονίσθησαν.

Κατένευσε λαμπρὸς ἐν τοῖς ὕψιστοις,
καὶ ὀλόκληρος λαός, ποῦ χάσει νῆσις,

μεγάλην εὐαίχλιαν συνέωρτασε,
ξανάφαγε θεσμούς καὶ παραχόρτασε.

Κατένευσε, μπαμπᾶ καὶ μπαμπαλαῆ,
ἴσῃν πλῆθος τὸ πυκνὸ, τὸ σασιτμένο,
καὶ ἤλθαν καὶ σοὺ ἠρήσανε πολλοὶ
τὸ χέρι τὸ γερό καὶ τὸ κομμένο.

Τὸν κύριον τὸν πρῶτον τῶν κυρίων
καὶ μέγα τὸν ὀνώμασαν ἠθιρῖον,
καὶ φάσματ' ὄρνηκαν δρό πολέμων
καὶ ἐσκιᾶζαν τὴν Ροδόπην καὶ τὸν Αἴμον.

Καὶ ἀντήχησε κληγῆ καὶ κοπετός
καὶ ἔρευαν στήρη ξένων τρομαχμένα,
καὶ ὠπλίσθη τὸν Ἑλλήνων ὁ στρατός
μετὰ τῶν βαρβάρων τάρματ' ἀ ξένα.

Στροφή τετάρτη
τοῦ Μπωναάρτη.

Τώρα δὲν κλεῖσαι πλέον
Μπωναάρτης Ναπολέον.
Τέτοιοις τίτλοις ταπεινοῦς
ποῦ τοὺς καταδέχουσι;
ἤρωας ἀνθρωπίνους
τώρα δὲν ἀνάχουσαι.

Ἄησημόνησαν Μαρέγγα, Βακτερό καὶ Ἄουστερλίτασι,
τώρα Σαββᾶθ σὲ κράζου καὶ τσοπάνηδες μετὰ γκλιτάσι.

Τώρα Σαββᾶθ δεσπότης
τῆς θαλάσσης καὶ τῆς γῆς,
καὶ ἀνυπέβλητος θεότης
τῆς μελλούσης ἐκλογῆς.

Τὴν ἀντίον Ναπολέον,
τὴν τῶν λεόντων λέων
καὶ ἠθιρῖον τρομερὸν
εὐδαμιμῶν ἡμερῶν.

Τώρα γέρος τῶν αἰώνων,
τῆς δημιουργίας διης,
κατακτᾶς μετὰ νεύμα μόνον
τὰς κατακτηθείσας πόλεις.

Σὲ τὸν γέρο Θεωδωρῆ,
τὸν ἱπεύσαντα πρὸ χρόνων
πόλεμον αἰμοχαρῆ
καὶ Τουρκοβουλγαροκτόνον,
τοῦ κυρίου Χατζηγάκη σ' ἠκολούθησαν ἱππεῖς
μετὰ ρομφαίαν ἀστραπῆς.

Νεοὶ πρόγονοι καὶ ἀρχαῖοι
πανηγύρεις ὠμφοδῶν,
καὶ ἐπὶ δένδρον σὺν Ζαχαρίᾳ
ἀνεβάζουσαν νὰ σὲ δού.

Σαββᾶθ καὶ Παντοκράτωρ,
δορυκτῆτωρ καὶ δικτάτωρ

τροπαιοχός προχωρεί,
και προς χάριν του παππούλη
συνουδεύου το νταουλι
έλικάμπυκες χοροί.

‘Αλογα βαρβάτ’ αφρίζουν
πολεμοχαρών ίππέων,
κι’ άγρια χιλμιντρίζουν
πρό περιφανών τροπαιών.

Και φωνάζει Κορδονάτος
ύπερ πάντας άγλαός:
αζν έπτώχευσε τó κράτος
θά πτωχούση κι’ ó λαός.»

Κι’ έφρικόςαν ή χώρα
των ιστορικών πολεμών,
που δέν ειζευρ’ έως τώρα
πως πλουσία ζή κι’ ευδαίμων.

Παίζουν ταμπουράδες, λύραις,
και γυναίκες κσκομοίραις,
για να δείξουν τήν χαρά των
τρέχουν με παροξυσμούς,

κι’ έφρασαν και τά μωρά των
για ν’ ακούσουν τους θεσμούς.

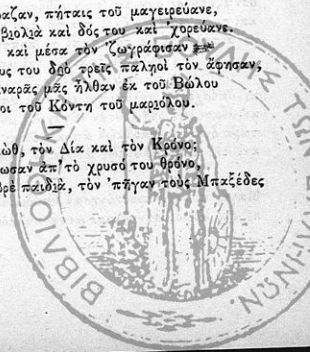
Και με τούτους ή καυμέναις
σφιγγουν τήν κοιλίτσα των,
κι’ δλαις ένθουσιασμέναις
πάνε ‘στη δουλίτσα των.

‘Γυνήσωμεν φρενήρεις
τάς νέας πανηγύρεις.

Τόν ιδάτε τόν Σαββαάθ, του κόσμου τόν αφέντη,
τόν γέρο τόν λεδέντη;
Τόν ιδάμε τόν Σαββαάθ, άνταπαντούσαν άλλοι,
σεινάμενο κουνάμενο ‘στό σπῆτι του Καρτάλη.

‘Αρχή για τούτον έσφαζαν, πῆταις του μαγειρεύανε,
κι’ απέξω τουπαίζαν βιολιά και δός του και χορεύανε.
‘Αμύγδαλο τσακίσανε και μέσα τόν ζωγράφισαν
κι’ από τους ήμετέρους του δού τρεψ, πάλλοι τόν άφισαν,
Γκλαδάνης δέ και Λανκαράς μάς ήλθαν έκ του Βάλου
για να γενοϋν ήμέτεροι του Κόνη του μαριόλου.

Τόν ιδάτε τόν Σαββαάθ, τόν Δία και τόν Κρόνο;
τόν ιδάμε... τόν ‘σήκωσαν άπ’τό χρυσό του θρόνο,
και ‘στού Καρτάλη, βρε παιδιά, τόν ‘πῆγαν τους Μπαξέδες

νὰ κόψη μενεξέδες,
καί χαιρε, ρόδον εὐχάλες, ἔλεγαν ἕλιες κί' ἄλοι,
ποῦ τὴν καρδίά μας ἔκνεες μπαζέει καὶ περιβόλι.

Καθεὶς εὐώδης μενεξέες ἐπίκριση' εὐφροσύνας
κί' ἐκόσμησε τοῦ γέροντος τὸ στήθος τὸ στιλπνόν,
κί' ἀμέσως εὐωδίασε κί' ὁ Μ ε ν ε ξ ε ε ἔπεινος,
ποῦγινε γαϊδουράγκυθο 'στους χρόνους τῶν καπνῶν.

Τὸν ἴδκατε τὸν Σαββαῶν, τὸν πρῶτο Κορδανῶν;
τὸν ἴδκαμε καμρωτό, γερὸ καὶ κοτσουάτο.
'Αησμώνησε μὲ τὸν καιρὸ τὴν πρώτη του τὴν φούρα,
τοὺς Αἰμούς τοὺς βρεθῆκατε καὶ τῆς Μακεδονίας,
καὶ τώρα 'στὴν παντιέρα του μὰς γράφει τὴν καινούριμ
τῆς ἐθνικαῖς παραγωγαῖς, τῆς βιομηχανίας.

Τὸν ἴδκατε τὸν Σαββαῶν;... ἀπάνω σὲ σορὰ
τὸν ἴδκαμε τὰ λόγια του νὰ ληθ ἡ σορὰ,
κί' ἀπ' τὸν σορὰ 'σκηώθηκε καὶ πήγε 'στους Σ ο φ ἄ δ ε ς,
κί' ἔκει τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ τόσους τεμναδέες,
καὶ τῶν θεσμῶν τὸν Πίνδαρον, τὸν λιγερὸν Ἄλκατον,
τὸν 'τραγουδοῦσαν λιγερὰς
μὲ φουστανεῖλαις καθαράς
φάραξ τῶν Χατζηγάκηνων καὶ φάραξ τῶν Τακκίων.

Τὸν ἴδκαμε καὶ 'στὰς Φερὰς πασίχαρο κί' ὠραῖο
κί' ἀπὲρ λαὸς τὸ χέρι του μ' εὐλάβεια τὸ 'ῥίλησε,
κί' ἀνέφερε γιὰ τοὺς θεσμούς 'στὸν Ρήγα τὸν Φεραιὸ
κί' ὁ Ρήγας μὲ τὸν Σαββαῶν ποῦς ξέρει τί νὰ 'μίλησε.

Τὸν ἴδκαμε... 'μαζευτικῶν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
μετάνοιαις νὰ τοῦ κάνουν,
καὶ 'λίγο σκόρδο τοῦβαλιν κρυφὰ 'στὴν ρεδιγούτα
γιὰ νὰ μὴν τὸν βρακάνουν,
κί' εὐθὺς τὸ σκόρδο 'μύρισε, λές κί' ἦτανε ζουμπούλι,
κί' ὁ κόσμος χάσκων ἔλεγε τὸ θαύμα τοῦ παππούλη.

Τὸν ἴδκαμε... δὲν 'σάλπιζε πολεμικαῖς τρουμπέταις,
οὐδ' ἀνεμος ἐκόλιπωνε στρατηλατῶν ἱστία,
χαλζάδες ἐκολλούσανε 'στῆς ἀστρακίας του μπαρμπέταις,
κί' ἔλεγε χαριέστατος λογιῆς λογιῆς ἀστῆς,
πὺς σ' ἕνα σταύλο μὰς φορὰ 'κοιμήθηκε προχειρῶς
κί' ὀλίγου δεῖν τὴ μύτη του νὰ φράξ κάποιος χῶρος,
καὶ τοῦπανε: ἀκαλλίτερα νάμηνες ἀνευ μύτης
νὰ μὴ σοῦ 'μύριζε ποτέ πολεμικὴ πυρτίς.»

"Ἡρεμος καὶ γαλήνιος μετὰ πολλῶν ἡρέμων
δὲν ἐζητοῦσε σὴν καὶ πρὶν εὐθύνας τῶν πολέμων,
καὶ τώρα ποῦ δὲν ἔχει πᾶν τὸ πρὶν τρομάζον ὕρος
κί' ἀντήλλαξε μὲ τὸ τοκαπὶ τὸ κοπερὸν του ξίφος,
κί' ἀντὶ σφακίων καὶ μπαρουτιῶ
τρῶει χαλβάδες τοῦ κουτιῶ,
κί' ὑπόσγεται μελίρωτος εἰς τοὺς ἀστέγους στέγας
κί' ἀνατολὴν ροδιζούσαν εὐτυχιῶν μυριῶν,
τώρα δικαίως Σαββαῶν ἀποκαλεῖται μέγας
καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνήμερον θηριῶν.

Μάγοι πολλοὶ 'προσκύνησαν Θεόδωρον τὸν μάγον
κί' ἐπὶ Καρδίτσῶν ἦλθε μετὰ πολλῶν πατάγων.

Κί' ἔκει τὸν εἶπαν Σαββαῶν καὶ πρῶτον Σακκαράκα
κί' εὐθὺς πρὸς τὸν ἡμέτερον ἐπῆγε Καζικιπάκας.

Κί' ἐκείνην τὴν μετέβαλεν εἰς γῆν χρυσῆς Ἀλάσκας,
κί' ἐκείνος ὁ φουσταναῖλες, ὁ κύριος Πιλάσκας,
'κουνούσε λιγερῶτατος χονάτη φουσταναῖλα
κί' ἦτανε μίκα τρέλλα,
καὶ τοὺς μεγάλους τοὺς θεσμούς τοῦ θείου Θεοδωράκη
τοὺς ἔμαθε νεράκι.

Οὐ μὴν τοὺς ἀπεστήθισε κί' αὐτὸς ὁ Ζωγλοπίτης,
καὶ κάθε συμπολίτης,
καὶ Τούρκων καὶ Χαζάμηδων λαὸς παλῶς καὶ νέος,
κί' αὐτὸς ὁ Μπαϊράμ Μπαμπὰς 'ρωτοῦσε κεχνητός:
μὰ, τ'ἀνοῦμο, τί τὰ 'πῆ τεσούς;
κί' ἄλοι τοῦ 'λέγαμε ἀσκαμὸς.»

'Ἐκέρυξ' Εὐαγγέλις κοροδικῆς ἀγάπης
κί' ἐφώτισαν τὸ κλέος τοῦ πολυῤῥωμοι πισσοί,
καὶ δὲν ἀπέμεινε σουλαξ, σταρωκετός καὶ λιάπης,
ποῦ τῶν θεσμῶν τὸ μάθημα δὲν τῶμαθε φερσί.

Χαιρε λοιπὸν, ποῦ τὸν λαὸν μάλισσαις τὸν εὐμάλακτον,
ποῦ νέον θρόνον ἔστησε λαμπρὸν κί' ἡλιοστάλακτον,
ποῦ δὲν διεδοκίλησε ποιμέντας καὶ βουκόλους,
κί' ἀπὸ τοὺς τίτλους ἔλους
'στὸν τίτλον τὸν νεότερον τοῦ Σαββαῶν νὰ μείνης...
νομίζω πᾶς ἀνώτερος δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνηκε.

Βλέπεις μικτοὺς συνδυασμούς πολλῶν ὑποψηρίων
κί' ἀνάμικτα τὰ πρόβκα μετὰ τὸν ἐριφίων,
κί' ἐκὼν ἀέκων πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἐκεῖνα νεύεις,
κί' ὡς κύριος τῶν ἀστραπῶν τῆς Ἄ σ τ ρ α π ῆ ς ἐπέθεξ,
κί' ἦλθεσ ἐδῶ νὰ πληρωθοῦν συνδυασμοὶ κενά...
καλῶς μὰς ἦλθεσ, Σαββαῶν, τρεῖς χαιρε κί' ὠσανά.

Χρῖσε τοὺς ἡμέτερους σου κί' ὄλο κορδέλα τράβκα
καὶ Σαββαῶν πανύμνητος 'στους οὐρανοὺς ἀνάβα.
'Ἔσο παντοῦ προσκυνητός καὶ μόνος κί' ἐν τριάδι,
καὶ θεσοφόρος νικητῆς
καὶ λάμπων ἀστεροπητῆς
πήταις ἐξ ὕψους βρέχε μακ, χαλβὰ τοῦ Στεριάδη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Οἶων ἀποθήκη πρώτης Μιχαῆλ Κυπριανοῦ...
τί κουμανταρία Κύπρου, ποῦ φωνάζεις ἐξῶ νοῦ.
'Ἀριθμὸς ὀκτώ κί' ἀντίκρου τῆς μεγάλης Μπόρας κείται,
κί' ὁ Δημήτρης Σταματίου διευθύνει, συμπολιταί.
Καὶ 'στὸν Πειραιᾶ πωλεῖται τὸ περίφημο κρασί
'στὸν Τηλέγραφο καρσί.

'Ἐφημερὶς ἀ'Αθήναις τοῦ Πάπ, ὅπου σημάζειν,
νάτην, ἐβγάκε, βγαίνει,
πόπ! πόπ! καὶ τί θὰ γένη.

